

تبیین و ارزیابی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

مطالعه موردی: ناحیه منفصل شهری نایسر شهر سنندج

اکبر محمدی - دکترای برنامه‌ریزی شهری، مدیر مرکز آموزش و پژوهش‌های توسعه و آینده‌نگری سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کردستان.
کسری آشوری^۱ - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه‌ریزی شهری دانشگاه کردستان.
محمد بشیر رباطی - کارشناس ارشد طراحی شهری، عضو هیئت علمی گروه شهرسازی دانشگاه کردستان.

تاریخ دریافت: ۱۳۹۵/۰۷/۰۷

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۵/۱۲/۱۵

چکیده

امروزه اغلب سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری به دلایل مختلفی از قبیل کمبود توان مالی، بالا بودن هزینه تأمین مسکن رسمی، قیمت بالای زمین شهری (به خصوص برای اقشار کم‌درآمد)، پیشی گرفتن روند توسعه‌های شهری از برنامه‌ریزی و مدیریت عقلایی شهری و عوامل متعدد دیگر، در مکان‌هایی بنا شده‌اند که اغلب آنها مخاطرات طبیعی یا به دلیل تکنولوژیکی در معرض انواع تهدیدهای طبیعی و مصنوعی قرار گرفته‌اند. در این میان تلاش برای دستیابی به شرایطی که در صورت وقوع بحران، بازگشت آنها را به وضعیت پیش از بحران (اعاده به وضعیت سابق) فراهم سازد و یا انعطاف‌پذیری آنها را افزایش دهد، امری ضروری است. تاب‌آوری رویکرد جدیدی است که در پی پاسخ به نیازهای ناشی از تغییرات سریع و پیچیدگی‌های روزافزون شهرها با چهار بعد اقتصادی، اجتماعی، زیرساختی و نهادی مطرح شده و در مواجهه با ناشناخته‌ها و عدم قطعیت‌ها به کار می‌رود. هدف از این پژوهش بررسی ابعاد نهادی و اجتماعی تاب‌آوری در سکونتگاه خودانگیخته نایسر واقع در شمال شرق شهر سنندج و مقایسه آن با حد بهینه مقادیر این شاخص‌هاست. برای دستیابی به این هدف ابتدا چارچوب نظری و معیارهای موضوع شامل پنج شاخص اجتماعی و سه شاخص نهادی و سپس چارچوب مفهومی موضوع استخراج می‌شوند. از طرفی به منظور تعریف حد بهینه در این پژوهش و با توجه به عدم وجود سابقه نظری مناسب این رویکرد در کشورمان، حد بهینه تاب‌آور بودن هر شاخص از مطالعات انجام شده در مناطقی در سطح جهان (ژاپن و کالیفرنیا) حاصل شد که در برابر بحران‌های متعدد تاب‌آور بوده‌اند. برای رسیدن به هدف پژوهش، داده‌ها با استفاده از مطالعات میدانی، سرشماری‌های نفوس و مسکن سال ۱۳۹۰ شهر سنندج و اطلاعات حاصل از سرشماری ژاپن و کالیفرنیا و همچنین توزیع ۳۴۸ پرسشنامه به روش نمونه‌گیری تصادفی ساده برداشت شده است. سپس داده‌های موجود از طریق نرم‌افزار Spss پردازش شده و با حد بهینه تطبیق داده شد. علاوه بر این امر برای تهیه نقشه‌ها و انطباق وضعیت‌های مختلف با ناحیه از نرم‌افزار GIS استفاده شده است. نتایج پژوهش حاکی از درجات بسیار پایین تاب‌آوری نهادی و اجتماعی این سکونتگاه نسبت به حد بهینه این معیارهاست.

واژگان کلیدی: تاب‌آوری شهری، تاب‌آوری اجتماعی و نهادی، سکونتگاه‌های خودانگیخته، شهر سنندج، نایسر.

۷۵

شماره بیست و دوم

بهار ۱۳۹۶

فصلنامه علمی-پژوهشی

مطالعات شهری

تبیین و ارزیابی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

مساحت ۳۰۹,۵ هکتار بزرگ‌ترین سکونتگاه خودانگیخته شهر سنجید می‌باشد. این ناحیه در ابتدا به صورت روستایی در اطراف این شهر بود اما در گذر زمان و به دلیل کمبود زمین در شهر (به دلیل تپه‌ای بودن شهر و عدم ساخت و ساز در شیب بالا) این روستا به یک ناحیه اقماری برای سرریز جمعیت شهر در دهه ۱۳۸۰ بدل شد. در سرشماری آبادی‌ها در سال ۱۳۷۵ جمعیت این روستا ۹۳۸ نفر بیان شده است. نکته جالب توجه افزایش جمعیت بسیار سریع نایسر در طول ۱۵ سال گذشته است. جمعیت این ناحیه در سال ۱۳۹۰ با نرخ رشدی معادل ۲۹,۵ درصد نسبت به جمعیت سال ۱۳۸۵ که ۱۲ هزار و ۴۸۰ نفر بود، به ۲۷ هزار و ۳۷۷ نفر رسید که مانند اغلب سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری توان بسیار پایینی در مقابله با حوادث دارد. هدف از این مقاله بررسی و سنجش معیارهای تاب‌آوری نهادی و اجتماعی از میان چهار بعد تاب‌آوری در این سکونتگاه است؛ زیرا افزایش توان جمعی و مشارکت و عوامل دیگر این ابعاد می‌تواند پایه‌گذار بهبود شرایط دیگر تاب‌آوری باشد. در این راستا پرسش اصلی پژوهش این است که میزان تاب‌آوری اجتماعی و نهادی سکونتگاه خودانگیخته نایسر نسبت به حد بهینه در چه وضعیتی قرار دارد؟ و چه راهکارهایی برای افزایش میزان تاب‌آوری این سکونتگاه وجود دارد؟ بنابراین در پی آن هستیم تا با استفاده از روش اسنادی و میدانی ابتدا اطلاعات را استخراج و سپس با نتایج سرشماری مالیاتی ژان (۲۰۱۳) و ایالات متحده آمریکا (۲۰۱۳) به عنوان حد استاندارد تطبیق دهیم. شیوه گردآوری اطلاعات پیمایشی و با ابزار پرسشنامه و نتایج سرشماری‌ها و طرح‌های آماری سال ۱۳۹۰ بوده است.

۲. مبانی نظری

۲.۱. سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

برای ریشه‌یابی پدیده اسکان غیررسمی و شکل‌گیری محلات فرودست شهری، باید به خاستگاه اصلی آن یعنی اروپا بازگشت و فرآیند پیدایش آن را از زمان انقلاب صنعتی در کشورهای بیشتر توسعه‌یافته پیگیری نمود. پس از انقلاب صنعتی هم‌زمان با توسعه شهرهای انگلستان و سپس سایر شهرهای اروپایی این نوع سکونت رواج یافت (Khazaie & zivaryar, 2012). شروع این نوع سکونت در کشورهای درحال توسعه با عنوان برنامه‌های توسعه، در راستای شکست ساختار اجتماعی-اقتصادی سنتی این‌گونه کشورها عمل کرده و با تأخیری نه‌چندان کوتاه صورت پذیرفت. در واقع تمام شهرهای جهان خصوصاً شهرهای کشورهای درحال توسعه به نوعی با مشکلات ناشی از سکونتگاه‌های خودانگیخته روبه‌رو هستند (Rahnama & Tavangar, 2008: 89). این سکونتگاه‌ها تجلی نابرابری اجتماعی-اقتصادی در زمینه عدم تعادل در توزیع متناسب امکانات و منابع جامعه در مناطق شهری است (barrent, 2011: 248 & Gleeson, 2006: 15) و ساکنان با عنوان شهرنشین از مزایای شهرنشینی بی‌بهره مانده‌اند.

امروزه تلاقی بحران‌های زیست‌محیطی، اقتصادی، اجتماعی و رشد سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری در مقیاس جهانی توجه را به رهیافت تاب‌آوری شهری با نگاهی جامع‌تر نسبت به رویکردهای پیشین همچون مدیریت بحران در این سکونتگاه‌ها جلب کرده و در دستور کار جهانی مد نظر قرار گرفته است. در این راستا یکی از مشکلاتی که در طی قرن‌ها زندگی جوامع را مورد تهدید قرار داده، وقوع سوانحی است که در صورت ناآگاهی و عدم آمادگی، صدمات جبران‌ناپذیری را به ابعاد مختلف زندگی انسان‌ها اعم از حوزه‌های کالبدی، اجتماعی، اقتصادی، زیست‌محیطی و روان‌شناختی وارد می‌کند. تجربه بوپال هند در سال ۱۹۹۵ در پی پخش گازهای سمی و کشته شدن میلیون‌ها نفر از ساکنان این شهر جایگاه و نقش این امر را در برنامه‌های شهری در برابر شرایط بحرانی به خوبی نشان می‌دهد (NEERI, 2010). امروزه رویکردهای جدید مدیریت بحران، گذار از مفاهیم آسیب‌پذیری به تاب‌آوری را تجویز کرده‌اند و تقویت توانایی مردم در مقابله با خطرات ناشی از وقوع سوانح طبیعی و مصنوعی معرفی نموده‌اند. در حقیقت «تاب‌آوری به عنوان یک چارچوب به مفهومی باز می‌گردد که به راحتی می‌تواند با تمامی مراحل و بخش‌های سوانح و مدیریت بحران ارتباط پیدا کند» (Rezaie, 2013: 28) و با چهار بعد نهادی، اجتماعی، اقتصادی و زیرساختی معرفی شده است. این رهیافت به مسائلی چون کاهش فقر، ارتقای هویت و منزلت مکانی و تحقق حکمروایی شهری از اهمیت بالایی برخوردار است و باید فراتر از مقابله با شرایطی چون سیل و زلزله به آن توجه شود. در حقیقت چارچوب فکری این رویکرد به انعطاف‌پذیری بیشتر در برابر ساماندهی و مقابله با تغییرات پیش‌بینی نشده به کار می‌آید و در زمان‌های تغییرات سریع در هر یک از ابعاد نهادی، اجتماعی، اقتصادی و زیرساختی مورد توجه است.

ضروری است بحث تاب‌آوری در کشور ایران نیز با تنوع زیستی، فرهنگی، قومی، اقلیمی، منابع و ویژگی‌های متنوع فراوان و تاریخ غنی و چالش‌های متنوع آن از دیدگاه‌های مختلف بررسی شوند. طرح این موضوع در گفتمان امروز توسعه در ایران ضرورت ویژه‌ای دارد، به ویژه بافت‌های آسیب‌پذیر از جمله سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری که در کل جهان پدیده‌ای رو به رشد می‌باشد (Hossienion, 2016) و مهاجرت معکوس در شهرها (از مرکز شهر به پیرامون) نیز که به این امر دامن زاده است. امروزه ۴۸ هزار هکتار سکونتگاه خودانگیخته شهری در ایران وجود دارد که جمعیتی بالغ بر ۱۱ میلیون نفر در این بخش‌ها ساکن می‌باشند (Izadi, 2016). این سکونتگاه‌ها بیشتر به دلایل گوناگونی از جمله کمبود توان مالی، بالا بودن هزینه تأمین مسکن رسمی، قیمت بالای زمین شهری (به خصوص برای اقشار کم‌درآمد) در مکان‌هایی بنا شده‌اند که اغلب در معرض انواع تهدیدهای طبیعی و مصنوعی قرار گرفته‌اند و لزوم مقابله با این سوانح در شرایط بحران و بازگشت به وضعیت پیشین یکی از عوامل بسیار مهمی است که مورد توجه می‌باشد.

ناحیه منفصل شهری نایسر در شمال شرقی شهر سنجید با

اجتماعی از آن قرار دارد (Saraffi, 2004: 33). در واقع ساکنان این سکونتگاه‌ها (به قول برخی حاشیه‌نشینان) این احساس را دارند که شهر خانه آنها نیست، اگرچه خانه آنها در شهر است و در نتیجه پیوسته در تضاد میان عینیت و ذهنیت به سر می‌برند (Rabani & Afshar kohan, 2002).

برای توصیف این سکونتگاه‌ها عناوین مختلفی همچون سکونتگاه‌های «حاشیه‌ای»، «زورآبادها»، «خودانگیخته‌آ»، «آلونک‌نشینان آ»، «غیررسمی ه» و «سکونتگاه‌های فقیرنشین ع» بدون توجه به مفهوم آن به کار رفته است. هریک از این واژه‌ها در جایگاه خود بر وضعیت و نوع خاصی از این سکونتگاه‌ها دلالت دارد و گاهی برخی از آنها در شرایط ایران به ندرت دیده می‌شوند و تعمیم آن به کل این جوامع به دلیل تفاوت آن با شرایط شهرهای دیگر جهان صحیح نیست؛ اما نکته اصلی در این جوامع اعطای شخصیت و از بین بردن حس حاشیه‌نشین بودن است که در شأن افراد آبرومندی که امروزه شهرنشین هستند، نمی‌باشد.

نکته قابل توجه در شکل‌گیری این جوامع در ایران را می‌توان ضوابط و مقررات غیرمنعطف و کل‌نگر طرح‌های جامع و تفصیلی دانست. در این طرح‌ها قواعد تفکیک زمین متفاوت از آن چیزی است که فقرا به آن نیازمندند (Architecture and Urban Studies, Center of Iran, 1992). فقرا به تفکیک کوچک‌تر زمین احتیاج دارند که اغلب این موضوع نادیده گرفته می‌شود و منجر به عدم توانایی تأمین سرپناه مناسب توسط دهک‌های پایین درآمدی جامعه به دلایل بیان شده است. همچنین نظام کلان اقتصادی و اجتماعی عملاً در مورد نظام تأمین مالی مناسب برای دسترسی به مسکن این اقشار تعدد و یا به اجبار غفلت نموده است. این عوامل در کنار عدم رعایت استانداردها و شیوه‌های صحیح ساخت‌وساز و گاهی استفاده از آجر و آهن (گاهی اوقات از مصالح مستعمل استفاده می‌شود) در این‌گونه مساکن، توان سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری را در مقابل تاب‌آوری شهری کاهش داده و توجه به این امر را نسبت به سایر سکونتگاه‌های پایدار تشدید می‌کند.

۲،۲.

۲،۳. تاب‌آوری در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

بحران حادثه‌ای است که در اثر رخدادها و عملکردهای طبیعی و انسانی به طور ناگهانی به وجود می‌آید و مشکلات و خسارت‌هایی را به یک مجموعه یا جامعه انسانی تحمیل می‌کند. در این میان طبیعت به عنوان بستر مکان‌گزینی شهر و سایر فعالیت‌های انسانی گاهی بحران‌هایی را بر شهرها تحمیل می‌کند که از آن با عنوان "بلاای طبیعی" یاد می‌شود. بشر همواره با این بحران‌ها مواجه بوده و در طول تاریخ، این‌گونه حوادث را تجربه کرده و سعی در کاهش اثرات و خسارت‌های جانی و مالی آن داشته است (مدل شماره ۱).

در واقع سکونتگاه‌های خودانگیخته، ناظر بر محل اسکان بخشی از جمعیت شهری است که خارج از بازار رسمی زمین و مسکن و بر پایه قواعد و قول و قرارهای خاص خود، به دست ساکنان این‌گونه مکان‌ها، ساخته شده است (Piran, 2012: 8). بانک جهانی این سکونتگاه‌ها را بخش‌های مغفول مانده شهری می‌داند که از کیفیت نازل مسکن و محیط‌زیست در فشار است (Kazemian & et al, 2012: 4). به قول ترنر این‌گونه سکونتگاه‌ها "برنامه مسکن در جوامعی است که برنامه‌ریزان آن فرصتی برای ارائه طرحی ناظر بر یافتن سرپناه، آن هم برای فقرای شهری ندارند" (Piran, 2012: 8). درحقیقت بزرگ‌ترین سرمایه‌گذاران در ساخت مسکن برای این گروه، خود فقرا هستند. این افراد غالباً با دارایی‌های محدود خود ابتدا در شهر زمین را پیدا کرده، برای خانه‌سازی سرمایه‌گذاری نموده، سپس در مورد نحوه خدمات و تملک قطعی ملک وارد مذاکره می‌شوند. این مسیر در واقع عکس روند رسمی ساخت مسکن می‌باشد و حتی تأمین زیرساخت‌ها در پایان مسیر قرار دارد (Porkheradmand & et al, 2009: 149).

«سابقه شکل‌گیری این سکونتگاه در ایران به عنوان یکی از مصادیق اصلی فقر شهری در تاریخ شهرنشینی معاصر ایران به سال‌های ۲۵-۱۳۲۰ باز می‌گردد» (Irandoost, 2009: 158). بیشتر مطالعات تشدید روند شکل‌گیری سکونتگاه‌های خودانگیخته در ایران را به سال ۱۳۴۰ و به دنبال اصلاحات اراضی و شکل‌گیری صنایع ممتاز و افزایش روند مهاجرت‌های روستا-شهری و تغییر در سازمان فضایی شهرهای کشور نسبت می‌هند (Hesamian, 2009: 90 & Irandoost, 2009: 159 & Mojtahedzade, 2003: 128 & Habibi, 2008: 155). اما برخی دیگر این رشد را رشدی طبیعی تفسیر کرده‌اند و عوامل دهه ۴۰ را گواه این مطلب نمی‌دانند (Zanjani, 2012). با این حال این رشد جمعیت در شهرها در این گذار را اغلب مهاجرانی تشکیل داده بودند که به امید ارتقا و بهبود زندگی، گام در راهی دراز نهاده‌اند و با پذیرش خطر و شرایط نامناسب مسکن و کار در بازار غیررسمی با تلاش فراوان در پی جبران ناتوانی خود در تأمین رسمی نیازهای خود هستند تا از این راه بقای خود را در شهر تضمین کنند (Irandoost & Tavalalaie, 2013). علاوه بر این عوامل برخی معتقدند که فرآیند رشد شهرها شامل عوامل دیگری به غیر از مهاجرت روستا-شهری از جمله مهاجرت از مناطق مرکزی به مناطق بیرونی شهر نیز خواهد بود (Sonderz, 2013: 157). گواه این امر در ایران اتفاقات دهه ۱۳۷۰ است. در این دهه با افزایش خانوارهایی که از درون سکونتگاه‌های رسمی شهرهای بزرگ به سکونتگاه‌های خودانگیخته نقل مکان می‌کنند، مواجه هستیم. مهم‌ترین دلیل این امر مشکلات اقتصادی خانوارهای شهری از یک سو و تمایل برخی دیگر از شهرنشینان برای به کف آوردن مبالغی به منظور سرمایه‌گذاری و کسب درآمد برای هزینه کردن ماهیانه است (Piran, 2001: 34). طی ده‌های اخیر سکونتگاه‌های خودانگیخته در درون یا مجاور شهرها - به‌ویژه در مجموعه شهرهای بزرگ - با سیمایی ناخوشایند و خارج از برنامه رسمی و بدون مجوز به سرعت رشد کرده‌اند که به‌رغم پیوستگی عملکردی با شهر اصلی در گسستی کالبدی و

۷۷

شماره بیست و دوم

بهار ۱۳۹۶

فصلنامه علمی-پژوهشی

مطالعات شهری

شهر

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

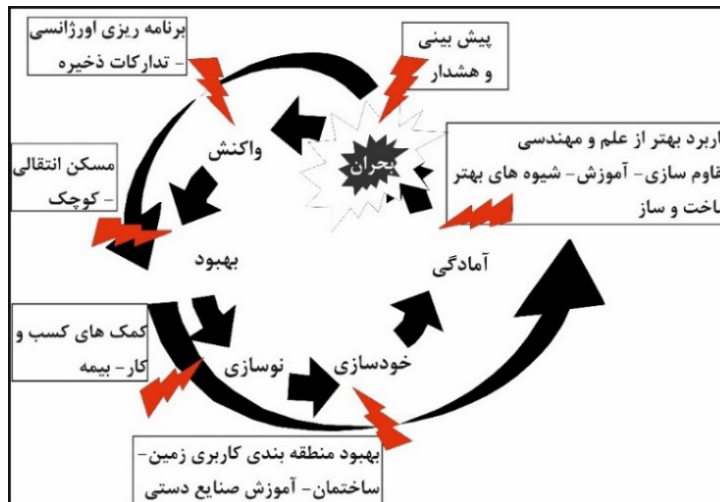
تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

مدل شماره ۱: چرخه مخاطرات طبیعی و وقوع بحران - Abhas et al, 2013: 15

در این راستا و در پاسخ به بحران‌های مختلف مفهوم تاب‌آوری مطرح شده و همواره طی سالیان متمادی تکامل یافته و تاکنون تعاریف و مفاهیم بسیاری در علوم مختلف در راستای این پارادایم مطرح شده است (جدول شماره ۱) و با توجه به مشکلات روزافزون بلایا و بحران‌های طبیعی، نشست‌های متعددی برای مقابله با این امر از قبیل مدیران شهرداری‌ها در سال ۱۹۹۳ توسط سازمان

جدول شماره ۱: مفاهیم متفاوت تاب‌آوری در رشته‌های مختلف - Merrow & et al, 2016: 41 با تکمیل نگارندگان

نویسندگان	محدوده موضوع	معنا
Garnezy, 1993	علوم روان‌شناسی	زمانی که فرد بعد از یک گرفتاری، کارکرد خود را بازمی‌یابد، تاب‌آوری اتفاق می‌افتد.
Alberti et al. (2003): 1170	کشاورزی و علوم بیولوژیکی؛ علوم زیست‌محیطی	میزانی که شهرها را پیش از مجموعه‌ای از تغییرات جدید از ساختارها و فرایندها تاب‌آور می‌کند.
Godschalk (2003): 137	مهندسی	"... شبکه‌ای پایدار از سیستم‌های فیزیکی و جوامع انسانی"
3 Pickett et al. (2004): 373	کشاورزی و علوم بیولوژیکی؛ علوم زیست‌محیطی	"... توانایی یک سیستم برای تنظیم خود در برابر تغییر شرایط"
Lamond and Proverbs (2009): 63	مهندسی	"شامل این ایده است که شهرها و شهرستان‌ها باید توانایی بهبود سریع از بلایای عمده و جزئی را داشته باشند"
Ernstson et al. (2010): 533	علوم زیست‌محیطی؛ علوم اجتماعی	"برای حفظ یک رژیم پویا و خاص، مدیریت شهری نیاز به ایجاد ظرفیتی قابل‌تغییر برای مقابله با شرایط نامعین و متغیر دارد."
Campanella, (2006): 141	علوم اجتماعی	"... ظرفیت شهریس از تخریب به بازگشتن به وضع سابق"
Wardekker et al. (2010): 988	مدیریت کسب‌وکار و حسابداری؛ روان‌شناسی	"... سیستمی است که می‌تواند شهرها را در برابر اختلالات (حوادث یا روندها) تاب‌آور کند و از طریق ویژگی‌ها یا اقداماتی اثرات آنها را به وسیله کاهش یا خنثی کردن اثرات یا اختلالات محدود نماید و به سیستم برای بهبود و انطباق به سرعت با اختلالات اجازه می‌دهد."
Ahern (2011): 341	علوم محیط‌زیست	"... ظرفیت سیستم‌ها به سازماندهی و بهبود در مقابل تغییرات و اختلالات بدون تغییر به وضع دیگر... سیستم‌هایی که "ایمن در برابر شکست" هستند"
Leichenko (2011): 164	علوم زیست‌محیطی؛ علوم اجتماعی	"... توانایی مقاومت در برابر صفت وسیعی از شوک و تنش"
Liao (2012): 5	علوم محیط‌زیست	"... ظرفیت شهر برای تاب آوردن در مقابل جاری شدن سیل و سازمان‌دهی در مقابل آسیب‌های کالبدی و آسیب‌های اجتماعی و اقتصادی؛ به طوری که قابلیت جلوگیری از مرگ‌ومیر و صدمات و نگاه داشتن هویت اجتماعی و اقتصادی شرایط قبلی وجود داشته باشد."
Lhomme et al. (2013): 222	علوم سیارات و زمین	"... توانایی یک شهر برای جذب اختلال و بازیابی توابع آن پس از یک اختلال"
Coaffee (2013): 323	علوم اجتماعی	"... ظرفیت برای تحمل و بازگشت به وضعیت سابق از چالش‌های مخرب..."
Desouza and Flanery (2013): 89	مدیریت کسب‌وکار و حسابداری؛ علوم اجتماعی	"توانایی جذب، انطباق و پاسخگویی به تغییرات در سیستم‌های شهری"
Lu and Stead (2013): 200	مدیریت کسب‌وکار و حسابداری؛ علوم اجتماعی	"توانایی یک شهر در جذب اختلالات در عین حفظ عملکرد و ساختار آن"
Thornbush et al. (2013): 2	انرژی؛ مهندسی؛ علوم اجتماعی	"... کیفیت عمومی از اجتماع، اقتصاد و سیستم‌های طبیعی شهر و به اندازه کافی در آینده باثبات"
Wagner and Breil (2013): 14	کشاورزی و علوم بیولوژیکی	"... ظرفیت عمومی و توانایی یک جامعه به مقاومت در برابر استرس، زنده ماندن، انطباق در یک بحران یا فاجعه و حرکت به سرعت از آن."

ICLEI (Sipila, 1993)، دفتر راهبردی بین‌المللی کاهش سوانح با عنوان ISDR، نشست یوکوهامای ژاپن در سال ۱۹۹۴، هیوگوی ژاپن در سال ۲۰۰۵، داووس سوئیس در سال ۲۰۰۶ و در نهایت نیز در سال ۲۰۱۲ اجلاسی با عنوان "شهرها را تاب‌آور سازیم، شهر من آماده است" در ژنو، برگزار شده که هر یک دستاوردها و نتایج مختلفی در زمینه تاب‌آوری در شهرها داشته است.

در این که واژه تاب‌آوری مربوط به کدام حوزه علمی است، بحث‌هایی وجود دارد؛ «برخی آن را مربوط به حوزه بوم‌شناسی و برخی آن را متعلق به فیزیک می‌دانند. عده‌ای هم معتقدند که واژه تاب‌آوری از قوانین روان‌شناسی گرفته شده است (برخی نیز تاب‌آوری را به تاب آوردن انسان‌ها در مقابل بلایا نسبت داده‌اند)» (Rezaie, 2013:26)؛ اما بیش از همه شاید، پارادایم "تاب‌آوری" بینشی به سیستم اجتماعی-زیست‌محیطی و مدیریت پایدار را فراهم کند (Folke, 2006 و Pickett, Cadenasso & McGrat, 2013). به طور خاص تاب‌آوری به عنوان یک چشم‌انداز جذاب با توجه به وضعیت شهرها اغلب به مثابه یک سیستم تطبیقی بسیار پیچیده نظریه‌پردازی شده است؛ اما حال پرسش این است که معنای دقیق "تاب‌آوری شهری" چیست؟ در حقیقت ریشه این واژه لاتین به معنای "بازگشت به گذشته" باز می‌گردد و یا به عنوان یک مفهوم علمی ریشه و معنای آن مبهم‌تر است (Merrow & et al, 2016:39). در واقع تاب‌آوری در شهرها به توانایی یک سیستم شهری و تمام شبکه‌های اجتماعی، زیست‌محیطی و فنی تشکیل دهنده آن در مقیاس‌های زمانی و مکانی برای بازگشت به سرعت سیستم مورد نظر در برابر اختلال و انطباق با تغییر براساس ظرفیت‌های اخیر و آینده اشاره دارد (Ibid, 2016). در این راستا می‌توان اقدامات تاب‌آوری شهری را توجه به وضعیت کنونی و رفع اشکالات، توجه به روند و تهدیدات عادی، یادگیری و استفاده از تجارب قبلی، تنظیم اهداف و راه‌حل‌ها، اقدام و رهبری توانا و در نهایت درگیری عموم (مشارکت) دانست که هر یک بسته به شرایط و موقعیت مکان درخور اهمیت است (Yuzva & Zimmermann, 2012, Kaveh, و Godschalk, 2003, Blackburn & Johnson, 2012). در این میان تاب‌آوری با چهار بعد اجتماعی، اقتصادی،

نهادی و زیرساختی معرفی شده است (جدول شماره ۲). «امروزه دارایی‌های اقتصادی و جمعیت در شهرها متمرکز شده است. این تمرکز با برآیند پیچیده روزافزون می‌تواند با دسته‌ای از لطمه و تنش‌ها اثرات مثبت و منفی بر تاب‌آوری داشته باشد» (UN-HABITAT, 2015:2). «در کشورهای در حال توسعه و توسعه یافته، عمدتاً شهرها در برابر شکست و سقوط ناگهانی افراد یا تغییرات فاحش جامعه، بیماری‌های فراگیر یا شکست حکومت برای آماده‌سازی و مدیریت سیستم، آسیب‌پذیر هستند. آمار تلفات انسانی ناشی از سوانح گویای این واقعیت است که تلفات انسانی سکونتگاه‌های فقیرنشین در کشورهای در حال توسعه و توسعه نیافته بسیار بیشتر از کشورهای توسعه یافته است و این امر بر غیرطبیعی بودن آسیب‌پذیری این جوامع در برابر سوانح صحنه می‌گذارد؛ به عبارت دیگر، بسته به میزان توسعه نیافتگی جوامع، آسیب‌پذیری آن در برابر حوادث بیشتر می‌شود» (Movahedizadeh, 2014: 93). «تاب‌آوری به وضعیت آتی فقرا و افزایش احتمال فقیرتر شدن آنها نیز می‌تواند اشاره داشته باشد و به معنای آن است که این خانوارها در آینده با خطرات مختلفی از جمله افزایش قیمت مواد غذایی، بیماری سرپرست خانوار، از دست دادن شغل (که در این سکونتگاه‌ها امری ضروری است) و غیره مواجه خواهند شد» (Madani ghahfarkhi, 2015:52). بسیاری از سکونتگاه‌های خودانگیخته در نواحی خطرناک از جمله حاشیه‌هایی که ممنوعیت ساخت‌وساز دارند مانند حاشیه رودها و دره‌ها، حریم پست‌های فشار برق قوی (همانند ناحیه منفصل شهری نایسر)، کارخانجات سمی و بزرگراه‌ها قرار دارند و نواحی در معرض سیلاب، ریزش کوه یا رانش زمین از جمله نقاط رایج ساخت‌وساز توسط اقشار فرودست است (Davi & King, 2009). اما از طرف دیگر اکثر ویژگی‌های شناخته شده این سکونتگاه‌ها با ویژگی‌های محیط‌های تاب‌آور همخوانی دارد؛ هرچند از سویی، به دلیل آسیب‌پذیری محیط اجتماعی، از دید مدیریت بحران، دچار معضلات زیادی هستند اما توان‌هایی دارند که در صورت توجه به آنها، کمک شایانی برای افزایش تاب‌آوری این نواحی می‌باشد. همبستگی اجتماعی بالا و سرمایه اجتماعی

جدول شماره ۲: ابعاد تاب‌آوری شهری - (Abbas et al, 2013:22; Behtash & et al, 2013:37; Rezaie, 2013:27; Ahmed, 2016)

تاب‌آوری اجتماعی	به ظرفیت یک جامعه یا اجتماع محلی در مقابله و انطباق با اختلالات و تغییرات اشاره دارد و توانایی جوامع برای خودسازمان‌دهی، تنظیم تنش‌ها و افزایش ظرفیت خود برای یادگیری را انطباق و پوشش می‌دهد. این بعد از تاب‌آوری به ترکیب جمعیتی جامعه از جنس، سن، نژاد، معلولیت، جمعیت، وضعیت اجتماعی وابسته به اقتصاد و سرمایه‌های اجتماعی اشاره دارد؛ اگرچه بیان کمی سرمایه اجتماعی (که از حس اجتماعات محلی و توانایی گروه‌های شهروندان و حس تعلق آنها به مکان بروز می‌کند) دشوار است.
تاب‌آوری زیرساختی	کاهش آسیب‌پذیری سازه‌های ساخته شده مانند بناها و سیستم‌های حمل‌ونقل، امکانات بهداشتی، آسیب‌پذیری ساختمان‌ها نسبت به خطرات، زیرساخت‌های شهری و مراکز و شریان‌های حیاتی و دسترسی به راه‌ها در زمان بحران و خطوط تدارکاتی پس از بحران در کل می‌توان تاب‌آوری زیربنایی را به توان‌های یک جامعه برای مقابله با بحران و بازسازی جامعه دانست.
تاب‌آوری نهادی	ظرفیت جوامع برای کاهش خطر از طریق ایجاد پیوندهای سازمانی اجتماعی در درون جامعه تعریف می‌شود؛ به نوعی ویژگی‌های مرتبط با تقلیل خطر، برنامه‌ریزی و تجربه سوانح قبلی.
تاب‌آوری اقتصادی	به هم‌پیوستگی وسیع در سطح اقتصاد کلان، ظرفیت‌های شغلی افراد با توجه به ظرفیت‌های نهادی وابسته، تنوع اقتصادی یک جامعه در زمینه‌های مختلف مانند اشتغال، تعداد کسب‌وکار و توانایی برای اقدامات پس از بحران، پویایی و تنوع اقتصادی؛ میزان درآمد و مالکیت.

۷۹

شماره بیست و دوم

بهار ۱۳۹۶

فصلنامه علمی-پژوهشی

مطالعات شهری

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

خطرات در زمان بحران هستند؛ اما با تقویت زیرساخت ها و افزایش مقاومت ساختمانی این محیط ها در برابر آسیب های طبیعی و مصنوع، می توان به افزایش تاب آوری به معنای "مقاومت" کمک شایانی کرد. علاوه بر مشکلات فوق وجود شغل های فصلی در این مناطق موجب پایین آوردن سطح تاب آوری شده است؛ زیرا اغلب درآمد برای گروه های ساکن در این منطقه تنها در فصل هایی از سال وجود دارد. خطرات روزمره منصوب به تغییرات آب و هوایی از جمله دیگر آسیب های این مناطق است. در محلات خودانگیخته که فاقد زیرساخت های زه کشی شده است، بارش باران های سنگین ممکن است به یک سیل عظیم تبدیل شود. به عنوان مثال در شش شهر در بنگلادش، بیش از پنجاه درصد از سکونتگاه های فقیرنشین در فصل موسمی دچار آب گرفتگی شد (Ibid:35). افزون بر این شرایط، وضعیت اجتماعی این سکونتگاه ها در شرایط بحران در خصوص میزان اثرات برجای مانده بسیار مؤثر است. اغلب ساکنان این سکونتگاه ها را کودکان، زنان و افراد بزرگسال تشکیل می دهند که در صورت وقوع بحران بسیار از مردان کار آسیب پذیرترند.

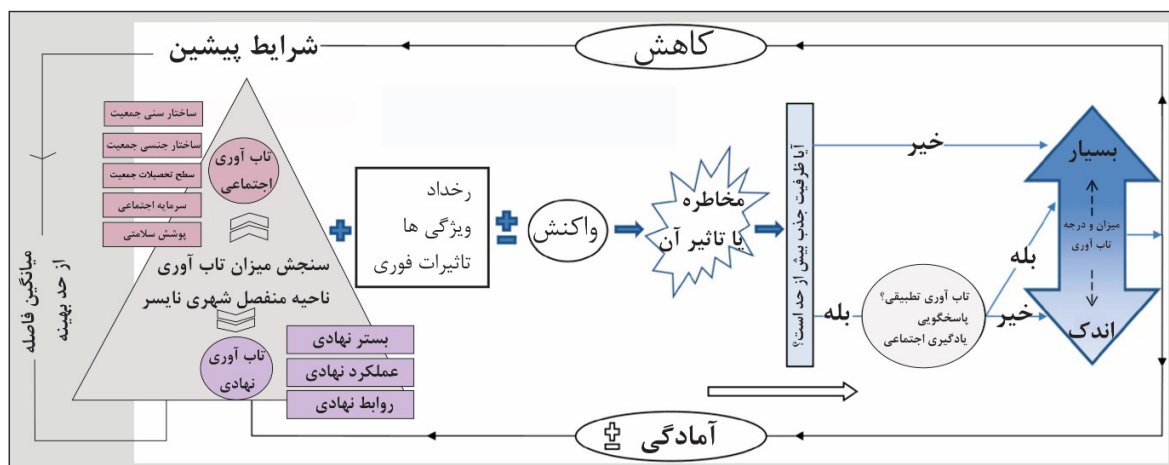
غنی، از ویژگی های محیط های تاب آور است که در سکونتگاه های خودانگیخته شهری بالا می باشد (Yu et al, 2016). شاخص های متعددی برای سنجش تاب آوری در این محلات بیان شده است؛ اما تاب آوری بناها به خصوص در جوامع واقع در سکونتگاه های خودانگیخته شهری به دلیل حساسیت بالا در مقابل شرایط در حال تغییر و ظرفیت محدود مقابله با تغییرات بسیار پایین است و نیاز به همخوانی این شاخص ها با وضعیت گروه های ساکن در سکونتگاه های خودانگیخته شهری را داراست (Seeliger & Turok, 2013: 187). اما علاوه بر بعد کالبدی در این سکونتگاه ها اغلب وجود قشر آسیب پذیر و عدم وجود ارگان هایی برای کمک در زمان بحران موجب کاهش تاب آوری این سکونتگاه ها شده است. زمانی که وضعیت بحران در سکونتگاه های خودانگیخته شهری به اوج خود برسد (جدول شماره ۳) می تواند عواقب سلامت و رفاه را در مناطق گسترده تری در پی داشته باشد. در واقع حضور نواحی بزرگ غیررسمی علاوه بر خود، فشار بزرگی بر سیستم های سراسر شهر وارد می کند (Ibid: 188).

همان طور که اشاره شد، این سکونتگاه ها به دلیل استفاده از مصالح نامن و یا گاهی مستعمل بیش از هر امر دیگری در معرض

جدول شماره ۳: فقر شهری، مخاطرات روزمره و مخاطرات طبیعی در سکونتگاه های خودانگیخته شهری - Abhas & et al, 2013:34

مخاطرات طبیعی	مخاطرات روزمره	جنبه های فقر شهری
مکانیابی ساختمانی ها در مکان های در معرض خطر، تشدید فقدان زیرساخت و خدمات	ظرفیت بسیار پایین برای خرید مسکن؛ زندگی در مکانی که ابتلا به خطرات محیطی در آن بالاست.	درآمد ناکافی و اغلب بی ثبات؛ محرومیت از نیازهای بنیادین؛ بدهی های مالی
ظرفیت بسیار محدود برای بازیابی حوادث از نظر آب، غذا، خانه و معیشت محدود؛ عدم وجود مستندات و بیمه برای دسترسی به پشتیبانی فاجعه	ظرفیت بسیار محدود برای مقابله با فشار و هراس های مالی و سلامتی در زندگی روزمره	امنیت پایین، عدم مالکیت، مهارت، پس انداز و فقدان گروه های اجتماعی برای بقای اولیه و دسترسی به مسکن و مراقبت های بهداشتی در طی دورانی که درآمد نباشد.
در معرض خطر از طوفان، بادهای تند، زلزله، رانش زمین، سیل، آتش سوزی و بیماری های همه گیر	در معرض حوادث فیزیکی، آتش سوزی، آب و هوایی و بیماری های عفونی شدید بودن	ساخت مسکن با مصالح ناپایدار، اغلب نامن و پرجمعیت در مکان های با خطر بالا
عدم حفاظت از جاری شدن سیل؛ نبود جاده ها، پیاده رو و ناودان مهار تخلیه.	سطح بالا از خطر استفاده از آب آلوده و جاری شدن سیل و عدم زه کشی مناسب	زیرساخت های ناکافی از قبیل عرضه نامناسب آب، فقدان شرایط بهداشتی، زه کشی نامناسب، ناکارایی جاده و پیاده روها و ...
فقدان خدمات مراقب های بهداشتی و اضطراری به ارائه سریع خدمات در زمان بحران	به خطر افتادن بار سلامت از بیماری ها و صدمات به دلیل عدم مراقب های بهداشتی و شکست واکنش های اضطراری	خدمات پایه ناکافی از قبیل کمبود مدارس و آموزش حرفه ای، عدم وجود شرایط بهداشتی و درمانی و خدمات اورژانسی، فقدان حمل و نقل عمومی و پلیس
بشتیبانی کم از گروه های کم درآمد برای بازگشت به وضعیت سابق	سرمایه گذاری توسعه نامناسب	فرصت محدود برای مذاکره در پروژه های عمومی

۸۰
شماره بیست و دوم
بهار ۱۳۹۶
فصلنامه علمی-پژوهشی مطالعات شهری
در سکونتگاه های خودانگیخته شهری
تیسین و ارزانی مؤلفه های تاب آوری نهادی و اجتماعی

مدل شماره ۲: چارچوب مفهومی - نگارندگان با استفاده از Cutter, et al 2008 & Dadashpour, Adeli 2015

۳. روش پژوهش^۱

ابعاد روش شناختی یکی از مؤلفه‌های پراهمیت در هر موضوع تحقیقی است و اعتبار هر پژوهش منوط به روشی منسجم و شناسایی صحیح متغیرهای وابسته و مستقل است تا بتواند اهداف پژوهش را برآورده سازد. از این رو، شیوه گردآوری اطلاعات در این پژوهش به صورت اسنادی و پیمایشی با ابزار پرسشنامه است. شاخص‌ها برای ارزیابی نمونه موردی پس از بررسی شاخص‌های تاب‌آوری و تدقیق آن با وضعیت سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری استفاده شده است (جدول شماره ۴).
اطلاعات مورد نیاز از نتایج سرشماری‌های سال ۱۳۹۰ و نتایج سرشماری مالیاتی ژاپن (۲۰۱۳) و ایالات متحده آمریکا (۲۰۱۳) استخراج شد. برای استخراج اطلاعات شاخص‌های تاب‌آوری نهادی و شاخص میزان سرمایه اجتماعی از تاب‌آوری اجتماعی با استفاده از فرمول کوکران ۳۴۸ پرسشنامه با ضریب اطمینان ۰/۹۵

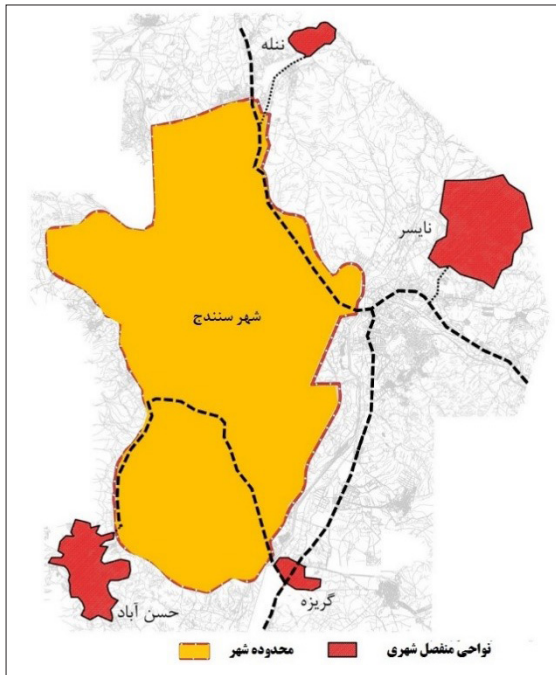
به شیوه نمونه‌گیری تصادفی ساده براساس نُه تیپ اجتماعی موجود در ناحیه منفصل شهری توزیع شد و با شناسایی این گونه‌ها وضعیت هریک از آنها در محله‌های نایسرا استخراج گردید. پایایی پرسشنامه‌ها با استفاده از روش کودر-ریچاردسون برای ۴۵ پرسشنامه محاسبه گردید. این میزان برابر با ۰/۸۱ بود که پایایی بالای پرسشنامه‌ها را نشان می‌دهد. به منظور تلفیق شاخص‌ها از روش میانگین مجموعه فواصل از حد بهینه استفاده شد. این روش توسط سید عین‌الدین از دانشگاه پاکستان ارائه شد. در این مطالعه ارزش عددی هر شاخص به درصد بیان می‌شود تا به فرآیند نرمال‌سازی شاخص‌ها نیازی نباشد. تحلیل شاخص‌های تاب‌آوری ناحیه منفصل شهری نایسرا نیازمند حد بهینه است که با استفاده از بررسی مطالعات آمریکا و ژاپن این حد به دست آمد. در این روش به منظور تلفیق شاخص‌ها از روش میانگین مجموع فواصل از حد بهینه تاب‌آوری استفاده شده است. برای به دست

جدول شماره ۴: تعریف عملیاتی شاخص‌ها و سنجه‌های مرتبط با هر شاخص به منظور سنجش میزان تاب‌آوری - نگارندگان با اقتباس از Dadashpour & Adeli, 2015:87 و (Ainuddin & Routray (2012) و Abhas & et al, 2013

بعد	شاخص	تعریف عملیاتی	سنجه اندازه‌گیری
تاب‌آوری اجتماعی	ساختار سنی جمعیت	منظور از بررسی ساختار سنی جمعیت دستیابی به جمعیت آسیب‌پذیر در گروه‌های سنی (زیر شش سال و بالای ۶۵ سال) است. هرچه درصد جمعیت در سن آسیب‌پذیری بیشتر باشد، میزان تاب‌آوری کمتر است (ارتباط معکوس).	درصد جمعیت بالای ۶۵ سال و زیر شش سال در منطقه
	ساختار جنسی جمعیت	تجزیه بحران‌های مختلف نشان داده است که زنان در زمان بحران به مراتب از مردان آسیب‌پذیرترند. هرچه درصد جمعیت در سن آسیب‌پذیری بیشتر باشد، میزان تاب‌آوری منطقه کاهش می‌یابد (ارتباط معکوس).	درصد جمعیت زنان منطقه نسبت به کل جمعیت منطقه
	سطح تحصیلات در منطقه	جمعیت با سطح دانش و آگاهی بیشتر در برابر بحران کمتر آسیب می‌بینند. هرچه سطح افراد با تحصیلات در سطوح بالاتر بیشتر باشد، میزان تاب‌آوری افزایش خواهد یافت (ارتباط مستقیم).	درصد جمعیت دارای تحصیلات دیپلم و بالاتر نسبت به کل جمعیت در منطقه
تاب‌آوری نهادی	میزان سرمایه اجتماعی	سرمایه اجتماعی موجود با توجه به متغیرهای پیوند همسایگی در میان افراد در زمان بحران، میزان اعتماد آنها به هم در حین بحران، وجود شبکه‌های اجتماعی و سازمان‌های مردم‌نهاد مرتبط با مدیریت بحران و امداد رسانی در منطقه و مشارکت مدنی آنها در زمان بحران سنجیده می‌شود. هرچه میزان سرمایه اجتماعی در منطقه بیشتر باشد، می‌توان گفت منطقه در موقع بروز بحران تاب‌آورتر خواهد بود (ارتباط مستقیم).	درصد افراد دارای سرمایه اجتماعی بالاتر از میانگین سرمایه اجتماعی در منطقه
	پوشش سلامتی	منظور از پوشش سلامتی در این پژوهش، نسبتی است از جمعیت منطقه که تحت پوشش بیمه قرار دارد. با افزایش درصد افراد تحت پوشش بیمه، میزان تاب‌آوری منطقه افزایش خواهد یافت (ارتباط مستقیم).	درصد افراد تحت پوشش بیمه تأمین اجتماعی نسبت به کل جمعیت منطقه
تاب‌آوری نهادی	بستر نهادی	وضعیت آگاهی از وجود نهادهایی در ارتباط با مدیریت بحران، وجود گروه‌های داوطلب در محله، میزان پایبندی به دستورالعمل‌های قانونی در جهت پیشگیری از بحران، میزان مشارکت در تصمیم‌گیری برای محله، وجود مشوق‌های مالی یا فنی برای آمادگی از طریق مشارکت با شهرداری در مورد مقاوم‌سازی و نوسازی مسکن و مسئولیت‌پذیری نهادها (ارتباط مستقیم).	درصد افرادی که به سئوالات بالاتر از حد میانگین به دست آمده مربوط به این بخش پاسخ داده‌اند.
	عملکرد نهادی	میزان رضایت ساکنان محله از وضعیت عملکردی نهادهای توسعه محلی مؤثر در آثار ناشی از بحران (ارتباط مستقیم).	درصد افرادی که به سئوالات مربوط به این بخش بالاتر از حد میانگین به دست آمده پاسخ داده‌اند.
	روابط نهادی	وضعیت روابط ساکنان محله با نهادهای محلی مانند NGO، شورا و شهرداری، همکاری نهادها در تسهیل و انعطاف‌پذیری قوانین، دادن اعتبارات و وام بدون مشکلات پیش رو و... برای ساخت و ساز مسکن مقاوم، آموزش‌های لازم برای واکنش سریع و مناسب از طرف نهادها و میزان پاسخگویی نهادهای خدماتی در صورت وقوع بحران.	درصد افرادی که به سئوالات مربوط به این بخش بالاتر از حد میانگین به دست آمده پاسخ داده‌اند.

۱ روش پژوهش از مطالعات انجام شده در شهر قزوین توسط داداش پور و عادل‌ی اتخاذ و بسط داده شده است اما با توجه به مطالعه موردی سکونتگاه‌های خودانگیخته شاخص‌های یاد شده با وضعیت سکونت‌گاه‌های خودانگیخته تطبیق داده می‌شوند.

۸۱
شماره بیست و دوم
بهار ۱۳۹۶
فصلنامه علمی-پژوهشی
مطالعات شهری
در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری
تبیین و ارزیابی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی

گرفته شده است. در این پژوهش، شهر نایسر را به عنوان ناحیه منفصل شهری در نظر گرفته شد. این ناحیه منفصل شهری در تقسیمات سیاسی نایسر، با تغییراتی در نوع انتظارات ساکنان همراه بوده است؛ به گونه‌ای که هم‌اکنون افراد این ناحیه از مدیریت شهری انتظار دارند همانند دیگر محلات به مسائل و مشکلات آن رسیدگی کنند. ناحیه منفصل شهری نایسر از هشت محله با نام‌های آبادی، استخر، کوریشک‌آباد، منبع آب، فرهنگیان، طهماسبی و یاسمن تشکیل شده است؛ که محله فرهنگیان نسبت به دیگر محلات، وضعیت ناسامان‌تری دارد. اکثر محلات در این ناحیه به جرم محله استخر و طهماسبی که قسمت ورودی ناحیه قرار گرفته‌اند از آب شرب بی‌بهره‌اند. از مشکلات دیگر این ناحیه رها شدن فاضلاب در سطح محله (موجب افزایش بیماری در این محلات شده) است. اغلب مصالح استفاده شده در ساخت‌وساز کم‌دوام یا بدون دوام است که کیفیت ابنیه ناپایدار این ناحیه با ۶۹٫۲ درصد (نقشه شماره ۲) گویای وضعیت نامناسب آن در مقابل بحران و حوادث است. علاوه بر شرایط یاد شده به دلیل قرارگیری نیروگاه برق و عبور دکل‌های برق از داخل این ناحیه خطر ابتلا به بیماری برای ساکنان این ناحیه بسیار بالاست. این امر همانند شرایط مذکور باعث کاهش تاب‌آوری در این سکونتگاه و افزایش خطرات در زمان بحران خواهد شد (تصویر شماره ۱).

آوردن فاصله تا حد بهینه باید وضعیت موجود در هر شاخص را بر حد بهینه مشخص شده آن شاخص تقسیم کرد. بدین ترتیب فاصله تاب‌آوری هر شاخص با حد بهینه به دست می‌آید. برای داده‌هایی که با تاب‌آوری رابطه مستقیم دارند، از رابطه زیر استفاده می‌شود و برای داده‌هایی که با تاب‌آوری رابطه عکس دارند، این رابطه معکوس خواهد شد.

$$RFI = \frac{\text{میزان واقعی هر شاخص به درصد سطح مطلوب بدست آمده از تجارب ژاپن و کالیفرنیا برای هر شاخص به درصد}}{\text{میزان واقعی هر شاخص به درصد}}$$

با جمع فواصل به دست آمده برای هر شاخص از مقدار بهینه در هر بعد تاب‌آوری، می‌توان میزان تاب‌آوری ناحیه منفصل شهری نایسر از حد بهینه تاب‌آوری در آن بعد مشخص را محاسبه کرد. بر این اساس، میزان تاب‌آوری در ابعاد گوناگون عبارت است از:

$$CIR = \sum_{k=0}^n \frac{RFI}{n}$$

در این رابطه (N) تعداد شاخص‌های محاسبه شده برای تاب‌آوری است.

در نهایت برای محاسبه میزان تاب‌آوری نهایی ناحیه منفصل شهری نایسر، می‌توان میانگین عددهای محاسبه شده را برای ابعاد مختلف به دست آورد.

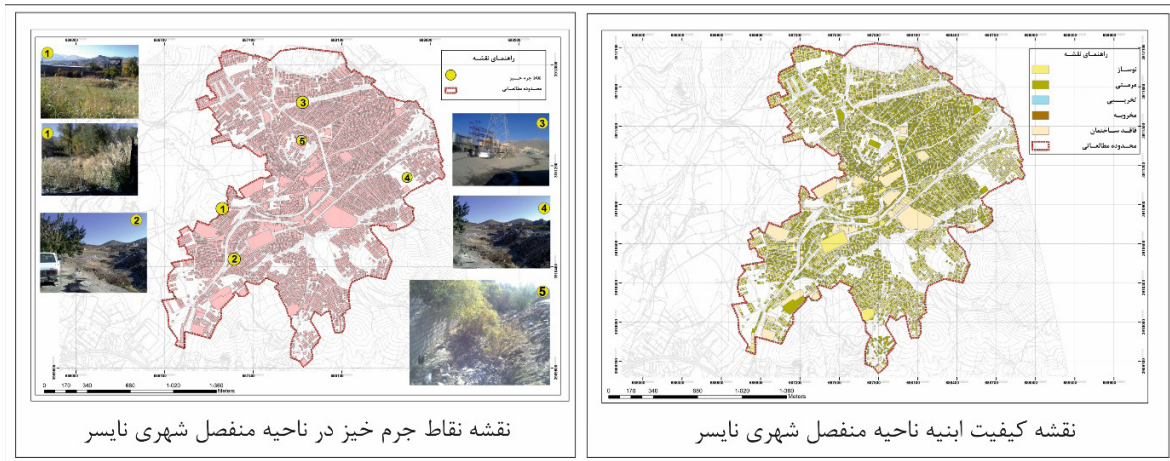
۴. شناخت عرصه پژوهش

ناحیه منفصل شهری نایسر در شمال شرقی شهر سنجد واقع شده است. همچنین از لحاظ موقعیت نسبی در دو کیلومتری شهر سنجد و در محور سنجد به همدان قرار دارد (نقشه شماره ۱). این ناحیه در سرشماری سال ۱۳۸۵ یکی از روستاهای پیرامونی شهر سنجد محسوب می‌شد. در طول ۱۵ سال گذشته با مهاجرت ساکنان شهر سنجد و نیز سایر شهرها و روستاهای استان به این ناحیه که عمدتاً به صورت جمعی و همراه با اعضای خانواده بوده، خرده فرهنگ‌های متنوعی شکل گرفته است که این امر قشر بندی اجتماعی خاصی را در محلات ایجاد نموده است (جدول شماره ۵). در میان ساکنان حتی افرادی وجود دارند که با اجاره منزل خود در داخل شهر سنجد، به دلیل پایین بودن قیمت زمین و مسکن و اجاره بها در این ناحیه زندگی می‌کنند و نیز روستائین‌هایی که با خرید خانه در نایسر از آن به عنوان سکونتگاه فصلی استفاده می‌کنند. این ناحیه در سال ۱۳۸۹ به عنوان ناحیه منفصل شهری در نظر

جدول شماره ۵: جمعیت ناحیه منفصل شهری نایسر در دوره‌های مختلف آماری - سرشماری‌های نفوس و مسکن و فرهنگ آبادی‌ها

سال	سال	سال	سال	سال	سال	جمعیت و نرخ رشد
سال ۱۳۹۰	سال ۱۳۸۵	سال ۱۳۷۵	سال ۱۳۶۵	سال ۱۳۵۵	سال ۱۳۴۵	شهر سنجد
۳۷۳۹۸۷	۳۱۱۴۴۶	۲۷۷۸۰۸	۲۰۸۱۵۷	۹۵۸۷۲	۵۴۵۷۸	نرخ رشد
	۱۳/۷	۱/۴۹	۲/۹	۸/۰۶	۵/۸	ناحیه منفصل شهری نایسر
۲۷۳۷۷	۱۲۴۸۰	۹۳۸	۴۴۶	۳۵۳	۳۴۸	نرخ رشد
	۱۶	۲۹/۵	۷/۷	۲/۳	۰/۱۴	

۱ بالا بودن نرخ رشد شهر سنجد به دلیل ادغام چهار نقطه روستایی نایسر، نله، گریزه و حسن‌آباد با شهر سنجد و معرفی این نقاط به عنوان ناحیه منفصل شهری می‌باشد.

نقشه شماره ۲: نقشه‌های موضوعی ناحیه منفصل شهری نایسر

تصویر شماره ۱: تصاویر نواحی منفصل شهری نایسر (نشان از وضعیت نامناسب نایسر و تاب‌آوری پایین بافت شهری)

۸۳

شماره بیست و دوم

بهار ۱۳۹۶

فصلنامه علمی-پژوهشی

مطالعات شهر

تیمین و ارزانی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

۵. تحلیل یافته‌ها

با توجه به آنچه در قسمت مبانی نظری توضیح داده شد، در این پژوهش دو بعد اجتماعی و نهادی به دلیل پیوستگی مباحث مورد بررسی قرار گرفته است. در جدول شماره هفت تاب‌آوری در ناحیه منفصل شهری نایسر با توجه به بررسی شاخص‌های یاد شده در قسمت فوق و انطباق آن با وضعیت در حال دگرگونی این سکونتگاه‌ها محاسبه شده است. برای ساده‌تر شدن مقایسه با حد بهینه (آمریکا و ژاپن) کلیه اعداد به صورت درصد بیان شده‌اند. همچنین با توجه به فرمول‌های بیان شده، فاصله هر شاخص از حد بهینه به دست آمده و در هر بخش میزان حد بهینه برابر یک خواهد شد. براین اساس در بین شاخص‌های دوگانه بررسی شده

در این پژوهش، تاب‌آوری اجتماعی وضعیت مناسب‌تری نسبت به تاب‌آوری نهادی دارد؛ هرچند که با توجه به مطالعات میدانی شاهد سرمایه اجتماعی بالا در نایسر هستیم. از میان شاخص‌های تاب‌آوری اجتماعی ساختار جنسی جمعیت ۱/۲۵ درصد اختلاف از حد بهینه خود بهترین وضعیت را در میان معیارها دارد (جدول شماره ۶).

از لحاظ جمعیتی براساس آمارهای رسمی سال ۱۳۹۰ نسبت جنسی این سکونتگاه بیانگر این امر است که به ازای هر ۱۰۰ زن ۱۰۴ نفر مرد وجود دارد. گفتنی است که نسبت جنسی جمعیت در آمارهای رسمی سال ۱۳۸۵، ۱۰۷ بوده که این میزان با وضعیت کنونی نشان از بهبود وضعیت جنسی جمعیت در این سکونتگاه می‌باشد. علاوه

جدول شماره ۶: تحلیل شاخص‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی در سکونتگاه خودانگیخته نایسر

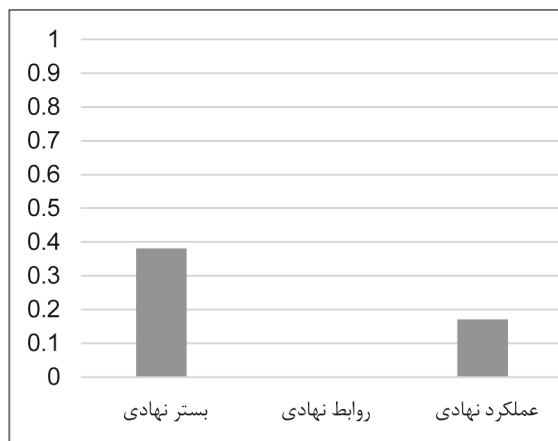
شاخص‌ها	اجتماعی					نهادی		
	ساختار جنسی جمعیت	ساختار جنسی جمعیت	سطح تحصیلات در منطقه	میزان سرمایه اجتماعی*	پوشش سلامتی	بستر نهادی*	روابط نهادی*	عملکرد نهادی*
درصد	۱۲/۹۹	۴۹/۰۵	۱۷/۳	۵۲/۳۱	۱۶/۵	۱۹/۲	۰/۱۱	۱۰/۷
حد بهینه	۲۲	۵۰/۳	۶۰/۵	۹۰	۸۱	۵۰	۵۵	۶۰
FRI	۱/۶۹	۱/۲۵	۰/۲۸	۰/۵۸	۰/۲	۰/۳۸	۰/۰۰۲	۰/۱۷
CIR	۰/۷۵					۰/۱۸		
AIR	۰/۴۶							

*میزان این شاخص‌ها براساس توزیع ۳۴۸ پرسشنامه در سطح ناحیه منفصل شهری نایسر به دست آمده است.

صورت وجود بحران، صدمات بسیاری بر این ناحیه وارد خواهد شد؛ اما تقویت شاخص‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی علاوه بر بهبود وضعیت این دو شاخص به بهبود وضعیت دیگر شاخص‌های تاب‌آوری (تاب‌آوری اقتصادی و زیرساختی) کمک خواهد کرد. زیرا بهبود وضعیت نهادها در محله موجب بهبود ساخت‌وساز، بهبود وضعیت زیرساخت‌ها (ساکنان این ناحیه اغلب آب شرب خود را روزانه خریداری کرده و منازل آنها فاقد آب لوله‌کشی می‌باشد)، افزایش استحکام بناها و پایداری آنها، افزایش مشارکت مردم در راستای ایجاد مشاغل خرد در محلات و ارتقای وضعیت مالی و معیشت مردم و... خواهد شد که در نهایت به کاهش فقر در این ناحیه می‌انجامد.

نکته مهم دیگری که برای مشارکت ساکنان در این سکونتگاه اهمیت دوچندان یافته، تداوم سنت یادگیری و حس مکان است که به دلیل عدم وجود هویت و حس تعلق به مکان (در ناپسرها افرادی که در روستای ناپسرها بوده‌اند، حس مکان بالایی دارند) مشارکت ساکنان با مدیریت شهری را کاهش داده است. شاید بتوان مهم‌ترین عامل اجرای طرح‌ها و پروژه‌های شهری در این نواحی را مشارکت ساکنان دانست که با تقویت آن در این نواحی ظرفیت‌سازی مناسب صورت گرفته و تحقق‌پذیری طرح‌ها را ممکن خواهد کرد.

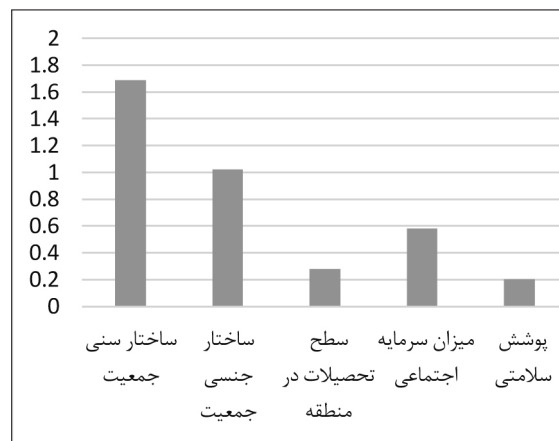
همان‌طور که پیش‌تر اشاره شد، نکته جالب توجه در ناپسرها مشارکت بالای ساکنان با یکدیگر با وجود تفاوت گونه‌بندی افشار اجتماعی (نقشه شماره ۳) در این سکونتگاه است (اغلب افراد در نقاط مختلف استان کردستان و یا استان‌های مجاور ساکن بوده‌اند)؛ اما به دلیل هراس از دست دادن ملک خود (به دلیل فقدان مجوز ساختمان و ساخت غیررسمی) با نهادهای دولتی مشارکت پایینی دارند (این امر با توجه به جلسات گروهی^۱ تشکیل شده توسط نگارندگان استخراج شده است) و همان‌طور که در شاخص‌ها بیان شده، به دلیل ارتباط مستقیم میان عملکردهای نهادی و تاب‌آوری کاهش مشارکت با نهادهای دولتی موجب کاهش تاب‌آوری در بافت و بالطبع عدم تاب آوردن در برابر بحران

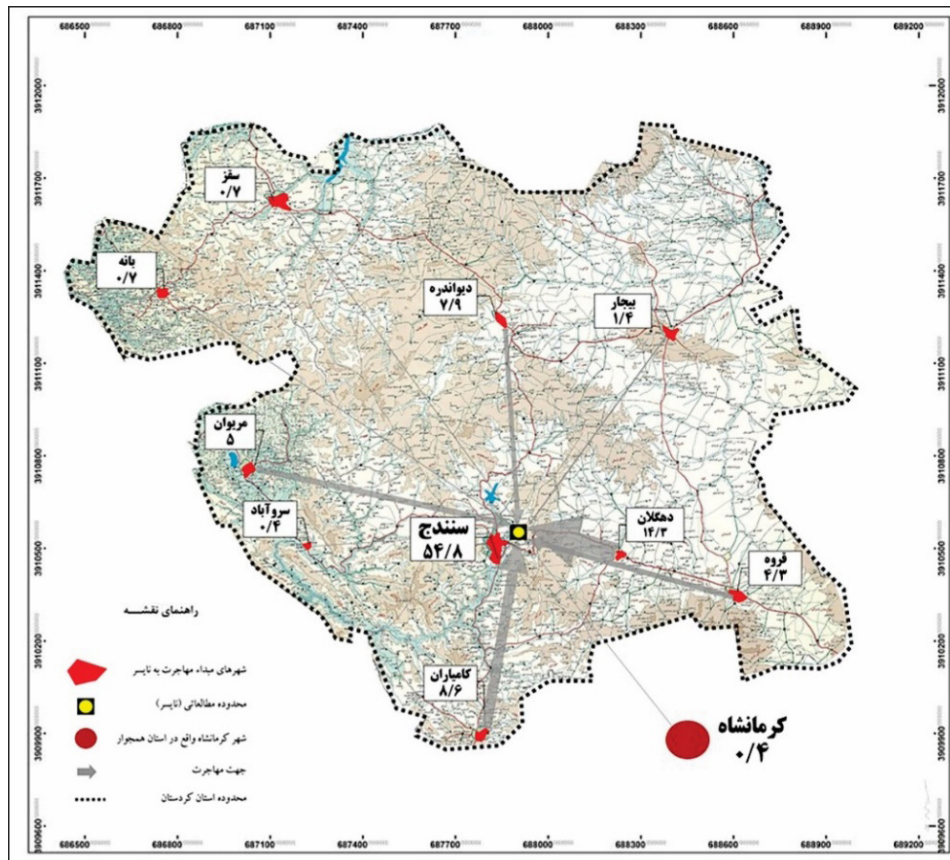
نمودار شماره ۲: وضعیت شاخص‌های تاب‌آوری نهادی در سکونتگاه خودانگیخته ناپسرها

بر این امر بهبود وضعیت جنسی نشان از افزایش اشتغال در ناحیه منفصل شهری ناپسرها است. از طرف دیگر ساختار سنی جمعیت نشان دهنده کاهش میزان جوانان (۳۵-۱۸ سال) در ناحیه را دارد. مقایسه این دو معیار گویای مهاجرت و خروج بخشی از نیروی جوان به نواحی و شهرهای دیگر برای کسب اشتغال است. این امر میزان تاب‌آوری اجتماعی بافت را به شدت کاهش داده است. زیرا تاب‌آوری اجتماعی بسیار وابسته به شرایط سنی و جنسی جمعیت می‌باشد. از طرف دیگر بیشتر شاغلان ساکن در این سکونتگاه به اشتغال‌های غیررسمی (در حدود ۷۵ درصد) می‌پردازند. این امر نشان از پایین آمدن پوشش بیمه در این منطقه دارد؛ علاوه بر این آمارهای بیمه مرکز بهداشت در ناحیه منفصل شهری ناپسرها نیز تأیید کننده این امر است (در حدود ۱۸ درصد از جمعیت ناحیه منفصل شهری ناپسرها تحت پوشش بیمه قرار دارند). تمام این شاخص‌ها با شاخص سرمایه اجتماعی تاب‌آوری اجتماعی این سکونتگاه را شکل می‌دهند (نمودار شماره ۱).

از میان شاخص‌های نهادی، معیار روابط نهادی به دلیل عدم وجود سازمان‌های مرتبط با بحران و نیاز فزاینده این ناحیه به این نهادها از تمام شاخص‌ها وضعیت نامناسب‌تری را دارد. عدم وجود سازمان‌های مردم‌نهاد در محلات ناپسرها و عدم وجود رابطه مردم با دولت تأیید کننده این امر است. علاوه بر این شاخص وضعیت شاخص بستر نهادی نیز در شرایط نامناسبی قرار دارد (نمودار شماره ۲). عدم رسیدگی به این وضعیت در زمان بحران به دلیل وجود بناهای با کیفیت پایین و استفاده از مصالح ناپایدار صدمات بسیاری را به بار خواهد آورد. در این راستا عدم هماهنگی و همیاری دولت به عنوان تسهیل‌گر برای ساخت‌وساز با کیفیت و مقاوم در شرایط بحرانی موجب کاهش تاب‌آوری در بافت شده است. همان‌طور که اشاره شد، ۶۹/۲ درصد این ناحیه فاقد اسکلت بوده و از وضعیت ناپایداری برخوردارند. این امر و عدم همیاری شهرداری‌ها و نهادهای محلی موجب کاهش تاب‌آوری نهادی در ناپسرها شده است. این ناحیه در خصوص وضعیت تاب‌آوری نهادی فاصله بسیاری با شاخص استاندارد دارد و در

نمودار شماره ۱: وضعیت شاخص‌های تاب‌آوری اجتماعی در سکونتگاه خودانگیخته ناپسرها

نقشه شماره ۳: مکان اولیه سکونت ساکنان سکونتگاه غیررسمی نایسر

۸۵

شماره بیست و دوم

بهار ۱۳۹۶

فصلنامه علمی-پژوهشی

مطالعات شهری

تبیین و ارزیابی مؤلفه‌های تاب‌آوری نهادی و اجتماعی در سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری

اقتصادی، منزلتی و فضایی است. این سکونتگاه‌ها غالباً به دلیل اشتغال فصلی، سازمان فضایی نامطلوب و قرارگیری در مکان‌های نامناسب شهری، عدم مشارکت با مدیران شهری و قشربندی اجتماعی نامتوازن اغلب از میزان تاب‌آوری در سطح پایینی برخوردارند. ناحیه منفصل شهری نایسر شهر سنندج نیز به دلیل مشکلات پیش‌گفته از این قاعده مستثنی نیست. هدف از این پژوهش، تبیین ابعاد تاب‌آوری در سکونتگاه‌های خودانگیخته و تطبیق آن با سنج‌های استخراج شده از شهرهای در حال بحران (کالیفرنیا، ژاپن) است. نتایج حاصل از پژوهش نشان داد که در سکونتگاه‌های خودانگیخته نایسر، عوامل بیشتری به دلیل نامساعد بودن وضعیت این سکونتگاه‌ها در سنجش میزان تاب‌آوری آنها مؤثر است. نتایج پژوهش در ناحیه منفصل شهری نایسر به عنوان یکی از سکونتگاه‌های ویژه شهر سنندج (که به عنوان یک سکونتگاه غیررسمی شناخته شده است) حاکی از این امر است که در میان ابعاد تاب‌آوری اجتماعی و نهادی، تاب‌آوری اجتماعی وضعیت مناسب‌تری را نسبت به تاب‌آوری نهادی دارد (نمودار شماره ۳). البته این استنتاج با بررسی شرایط ویژه اجتماعی ساکنان و تضاری که در دیدگاه و نحوه مواجهه با محیط شهری دارند، قابل تفسیر می‌باشد. بدین معنا که نزدیکی به شاخص‌های نرمال برای شرایط محلی در ایران لزوماً مثبت نبوده و مانند عوامل دو وجهی در بسیاری موارد نتایج معکوسی در ذات خود نهفته دارند. در میان معیارهای اجتماعی تاب‌آوری،

خواهد بود. از میان شاخص‌های تاب‌آوری اجتماعی نیز میزان برخورداری از بیمه (۸۱/۹ درصد براساس پرسشنامه‌های توزیع شده در این ناحیه فاقد پوشش بیمه هستند) در پایین‌ترین سطح این تاب‌آوری است و اختلاف بسیاری با میزان بهینه خود دارد. بررسی انجام شده در بخش اشتغال (مرتبط با وضعیت بیمه ساکنان) در ناحیه منفصل شهری نایسر نشان داد با توجه به فصلی بودن شغل بیشتر ساکنان این محلات و عدم اشتغال در بخش رسمی، وضعیت بیمه این افراد بسیار پایین‌تر از حد بهینه خود قرار گرفته و تاب آوردن آنها را در مقابله با حوادث و مشکلات به دلیل فرودست بودن اغلب ساکنان این نواحی کاهش داده است. نکته دیگر که در تصویر شماره ۵ نشان داده شده، این مطلب است که تاب‌آوری بستر نهادی وضعیت مناسب‌تری نسبت به دیگر معیارهای تاب‌آوری نهادی در سکونتگاه خودانگیخته نایسر دارد و همان‌طور که بیان شد، روابط نهادی نامناسب‌ترین وضعیت را دارد.

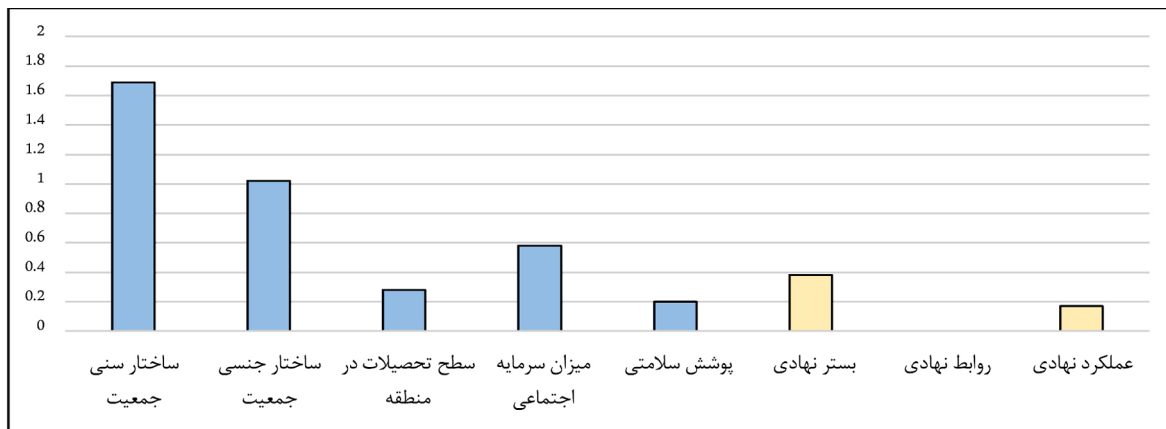
۶. نتیجه‌گیری

سکونتگاه‌های خودانگیخته شهری در ایران، با عنوان حاشیه‌نشینی در نواحی پیرامونی شهرها شکل گرفته‌اند که ناشی از عدم امکان تأمین مسکن و زندگی در داخل محدوده شهرها به دلایل پیش‌گفته است. از تبعات این پروبلماتیک بحث‌های اجتماعی ناشی از گفتمان حاشیه و متن (پرلمن ۱۹۷۶، لوفور ۱۹۹۲) به حاشیه رانده شدن ساکنان به حواشی اجتماعی

۱ اطلاعات دو شهر بیجار و دیواندره از مطالعات توانمندسازی سکونتگاه‌های غیررسمی مهندسان مشاور تدبیر شهر استفاده شده است.

جوامع با منشأ سنتی که بسیار حائز اهمیت می باشد، عموماً تضعیف و حتی بی اثر شده اند. رویکرد اساسی در توسعه های شهری انطباق و سازگاری هرچه بیشتر با محیط زیست، خودآلایشی، خودتنظیمی و خودافزایی می باشد اما این واکنش های ایده آل تنها در فضایی اتفاق خواهد افتاد که زمینه های اولیه آن در حوزه های اجتماعی، اقتصادی، نهادی و محیطی وجود داشته باشد. بر این اساس رویکرد اصلی در بازطراحی سکونتگاه های خودانگیخته باید توجه به این زمینه ها برای کاهش آثار احتمالی چالش ها و نیز افزایش درجه تاب آوری باشد. این مهم با طراحی محیط های کمتر وابسته محقق خواهد شد.

زیرمعیار میزان برخورداری از بیمه وضعیت نامناسب تری نسبت به دیگر شاخص ها و سنجه بهینه دارد؛ اما برخلاف وضعیت تاب آوری اجتماعی به دلیل عدم توجه نهادهای مسئول به این نواحی، تاب آوری نهادی در وضعیت بسیار نامناسبی قرار دارد. این موضوع تنها به سکونتگاه های خودانگیخته محدود نمی شود و ستادهای رسیدگی به وضعیت بحران در مناطق شهری و رسمی ایران نیز به صورت مناسبی خدمات رسانی نمی کنند. متأسفانه در زمینه نهادی نه تنها سیستم های دولتی به هیچ وجه استراتژی و برنامه عملیاتی مناسبی برای مواجهه با تغییرات احتمالی و چالش های پیش رو ندارند، بلکه عملاً پتانسیل های محلی به خصوص در

نمودار شماره ۳: میزان تاب آوری اجتماعی و نهادی در سکونتگاه خودانگیخته نایسر شهر سنندج

- افزون بر این، افراد به دلیل توان مالی پایین نیاز به حمایت دولت و انطباق قوانین و مقررات، ضوابط ساخت و ساز، حمایت مالی و ... با وضعیت آنان دارند که بتوان میزان تاب آوردن این اقشار از جامعه را همانند تمام قشرهایی که در شهر زندگی می کنند و حتی بر شهر دارند، افزایش داد. در شرایطی که بسیاری از ابزارهای مدیریت شهری برای تحقق شهر پایدار و انسانی در نایسر و محلات مشابه عملاً فاقد سازوکارهای اجرایی و یا فاقد ابزار لازم و متناسب برای تحقق می باشند، توجه به عوامل بنیادینی که می تواند ضمن شناخت گلوگاه های آسیب پذیری مضاعف اینگونه مناطق، امکان پیش بینی و اتخاذ تدابیر مناسب برای کاهش اثرات و تبعات منفی مخاطرات را کاهش دهند، بسیار حیاتی می باشند. بنابراین در این تحقیق ضمن تشریح وضع موجود با ارزیابی و مقایسه شرایط بهینه، امکان اتخاذ تدابیر مناسب از قبیل اطلاع رسانی، افزایش آگاهی های تخصصی و نیز بسترسازی برای بهبود شرایط نامناسب در حوزه های کالبدی، نهادی، اجتماعی و اقتصادی مهیا خواهد شد.
- راهبردهای زیر را می توان برای افزایش تاب آوری این سکونتگاه ها در نظر گرفت:
- ۱- خروج از انفعال در مدیریت منطقه شهری و تحمیل قواعد برنامه ریزی شهری بر این سکونتگاه ها از مرحله اسکان تا بلوغ سکونتگاه ها.
 - ۲- حساس نمودن مدیریت کلان کشور به پیامدهای توسعه اینگونه سکونتگاه ها و تدوین اسناد راهبردی توانمندسازی
- اقتصادی به عنوان نخستین گام.
- ۳- تأکید بر محورهای عملیاتی آیین نامه ستاد ملی بازآفرینی شهری در حوزه تاب آوری و اجرایی نمودن آنها.
 - ۴- ترویج مشارکت محلی و احیای پتانسیل جوامع سنتی برای مدیریت محلی (ایجاد نهادهای توسعه محلی) و نهادسازی های غیررسمی به خصوص در زمینه ترویج مدیریت بحران از طریق ایجاد شوراباری محله.
 - ۵- ارائه خدمات برتر در محلات همچون مراکز آموزشی، ارتقای شرایط بهداشتی و درمانی و ...
 - ۶- اشاعه فرهنگ همزیستی در سکونتگاه های خودانگیخته در کنار هویت بخشی منحصر به فرد به مکان و ارتقای حس تعلق خاطر ساکنان به منطقه زیستی از طریق ایجاد فضاهای اجتماع پذیر و مراکز محلی فعال.
 - ۷- بهبود فضای کسب و کار، تقویت و نهادسازی برای تجمع و مدیریت سرمایه های خرد در کنار توانمندسازی اقتصادی و حرفه ای.
 - ۸- افزایش اعتماد بین دولت و مردم از طرق مختلف از جمله حضور مسئولان در جلسات هم اندیشی و تلاش به منظور رفع معضلات اساسی این مناطق.
 - ۹- ایجاد دفاتر مدیریت بحران در مناطق آسیب پذیر و ایفای نقش راهبری و هدایت ساکنان در مقاوم سازی و نوسازی بناها.
 - ۱۰- ارائه خدمات بانکی مناسب برای مقاوم سازی ابنیه.
 - ۱۱- توجه ویژه به حضور اقشار مختلف و آسیب پذیر در فضاهای

The Role of Local Institution in Reduction vulnerability to recurrent natural disasters and in sustainable livelihoods development, consolidated on case studies and workshop finding and recommendations.

- Folke, C. (2006). Resilience: The emergence of a perspective for social-ecological systems analyses.
- Global Environmental Change, 16(3), 253-267 <http://dx.doi.org/10.1016/j.gloenvcha.2006.04.002>
- Glesson, B (2006). Australia Heartland: Making space for hope in the suburbs. Allen & Unwin, Sydney.
- Godschalk, d. (2003). Urban Hazard Mitigation: Creating Resilient Cities. Natural Hazards Review © ASCE. Pp.136-143.
- Habibi, Seid Mohsen (2008). The flux of the city, Tehran University Press. [in Persian]
- Hesamian, Farokh (2009), Urbanization in Iran, Agah Publishers, Seventh Edition. [in Persian]
- Hosseinion, Solmaz (2016), Resilience in slums, Abstracts of the International Conference on the urban slums toward upgrading and sustainable and urban regeneration, May, Sanandaj. [in Persian]
- Irandoost, Kayoumars & Tavallaie, Rooholah (2013). Housing urban poor, Municipalities and rural managers and saqex municipality. [in Persian]
- Izadi, Mohammad Saied (2016). Quest for synergy in the development of policies and programs for the prevention of marginalization, News Agency of the Ministry of Roads and Urban Development. [in Persian]
- Kazemian, Gholamreza & GhorbaniZade, Vajhollah & Shafian, Saied (2012). Local community capacity to achieve sustainable development through informal neighborhood residents and economic activists (Case Study: New Shamiran neighborhood), Journal of Urban Studies, Issue IV. [in Persian]
- K. Jha, Abhas & W. Miner, Todd, Stanton-Geddes, Zuzana (2013). Building Urban Resilience Principle, Tools and Practice, World Bank, Washington, D.C.
- Khazaie, Zahra & Ziviar, Parvaneh (2012). Review and evaluate the socio-economic and physical informal settlements (Case Study Metropolis Sayyahi dormitory in Ahwaz), Land Geographical Journal, Vol. IX, Issue 33, spring. [in Persian]

عمومی.

۱۲- آموزش ساکنان به خصوص اقشار آسیب‌پذیر (زنان، کودکان، سالمندان، معلولان و...) برای شناخت مسائل و چالش‌های ایمنی موجود در ابعاد مختلف و در مواجهه با بحران برای به حداقل رساندن آسیب‌ها.

۱۳- توجه ساکنان این نواحی نسبت به اهمیت بیمه و ایجاد مشوق‌ها و تخفیف‌هایی برای ترغیب آنها به بیمه خانواده و ابنیه.

References:

- Abdollahi, Majid (2004). Crisis management in urban areas, Publications of the country's municipalities and RMs. [in Persian]
- Ahmed, Eftekhar (2016). Building Resilience of Urban Slums in dhaka, Bangladesh, 11th International Conference of The International Institute for Infrastructure Resilience and Reconstruction (I3R2): Complex Disasters and Disaster Risk Management, Procedia- social and behavioral science: 202-213. [in Persian]
- Ainuddin, S.; Routray, J. K. (2012). Earthquake Hazards and Community Resilience in Baluchistan. Natural Hazards, 63 (2), 909-937.
- Architecture and Urban Studies Center of Iran (1992), Plan marginalization, effects and outcomes. [in Persian]
- Barrent, C (2011). Geography and ethies: Justice unbound. Progress in human geography.
- Blackburn, s & Johnson, c. (2012). Making Cities Resilient Report 2012: My city is getting ready! A global snapshot of how local governments reduce disaster risk. UNISDR. www.unisdr.org/campaign.
- Cutter, S. L. et al. (2008). A Place-Based Model for Understanding Community Resilience to Natural Disasters. Global Environmental Change, 18 (4),
- Dadashpour, Hashem & Adeli, Zienab (2015). Assess the resilience capacity in the city collection Qazvin, Crisis Management magazine, Issue VIII. [in Persian]
- Dadashpour, Hashem & Alizadeh, Bahram (2011). "Informal settlements and land tenure security", the first edition, published Azarakhsh. [in Persian]
- FarzadBehtash, MohammadReza& Kinezhad, MohammadAli & Pirbabaie, MohamadTaqi & Asgari, Ali (2013). Evaluate and analyze the dimensions of resilience Tabriz, Fine Arts Magazine, Issue III. [in Persian]
- Federica, Battista & Stephan, Bass (2004).

- SalehiAmiri, SeidReza & Khodaie, Zahra (2011). Marginalization and informal settlements, Tehran, Phoenix Publishing. [in Persian]
- Saraffi, Mozafar (2004). The problem of informal settlements; solution to empowerment, Municipalities Magazine, Issue 66. [in Persian]
- Scalar, Elliot D & et al; (2005) "the 21st century health challenge of slums and cities", the lancet, vol. 365. London.
- Seeliger, L & Turok, I (2013). Averting a downward spiral: building resilience in informal urban settlements through adaptive governance.
- Sipila, J (1993). Sustainable development means that we use our unlimited brain capacity instead of our limited natural resources, ICLEI Company.
- Sonderz, Piter (2013). Social theory and urban issue Translate by Mahmmud Shareepour, Sec Edition, Published TISA. [in Persian]
- Un Habitat (2003). The Challenge of Slums, United Nation Human Settlements Programme.
- Un Habitat (2015). Habitat (III) Issue paper: Urban Resilience.
- Un Habitat (2016). New Urban Agenda draft outcome document for adaption in Quito.
- Yu, Jesica & Shannon Harry & Baumann, Andrea & Schwartz, Lisa & Bhatt, Mihir (2016), Slum Upgrading Programs and Disaster Resilience: A Case Study of an Indian 'Smart City', International Conference on Geographies of Health and Living in Cities: Making Cities Healthy for All, Healthy Cities 2016, Procedia Environmental Sciences 36: 154 – 161.
- Zanjani, Habibollah (2012): <http://tarikhirani.ir/fa/files/58/bodyView/604>[in Persian].
- Lefebvre, H. (1992). The Production of Space, Wiley.
- MadaniGhahfarkhi, Saied (2016). The need to confront poverty and inequality in Iran, Agah publishing, First Edititon. [in Persian]
- Meerow, sara & Newell, Joshua P & Stults, Melissa (2016). Defining urban resilience: A review, Elsevier.
- MovahediZadeh, HamidReza (2014). The role of urban planning in the prevention of the effects of disasters, Publication Development Organization and impowerment of Iran, Secend Edition. [in Persian]
- MojtaheedZade, GholamHossien (2003), Urban planning in Iran, Payam Noor University, Tehran. [in Persian]
- National Enviromental Engineering Research Institute (2010), Assessment and Remediation of Hazardous Waste Contaminated Areas in and around M/s UnionCarbide India Ltd., Bhopal, final report.
- Perlman, J. E. (1976). The myth of marginality, University of California Press.
- Piran, Parviz (2001). Community Shanty town, phenomenon beyond the margins and marginalization, Municipalities Magazine, Third years, Issue 32. [in Persian]
- Piran, Parviz (2002). Again a case study on informal settlements Zahedan Shirabad, Journal of Haft Shahre, third year.NO 9 and 10.
- Pickett, S. T. A. Cadenasso, M. & McGrath, B. (2013). In S. T. Pickett, M. Cadenasso,& B. McGrath (Eds.), Resilience in ecology and urban design: Linking theory andpractice for sustainable cities. Dordrecht, Netherlands: Springer.
- Porkheradmand, Reza & Gillani, Narges & Chizari, Hassan & Laelabadi, Peyman (2009). Cities in the globalization process, Planning Studies Centre, Tehran Municipality. [in Persian]
- Rahnama, Mohamad Rahim & Tavangar, Maesome (2008), a comparative study of marginalization in the cities of Sabzevar, Neyshabur and Gonabad and Torbat Heydarieh, No. 11. [in Persian]
- Rabani, Rassol & AfsharKohan, Javad (2002). Marginalization, participation and urban issues (Case Study: Arznan region in Esfhan), Journal of cultural Isfahan, No. 24. [in Persian]